

Primăvara prin...blăniță

Carmen

“Ce-i cu tine, domnișoară?
De ce vrei să mergi afară?
Ai simțit că-i primăvară
Și vrei să ieși, prima oară?

Nu știu ce să fac cu tine,
Dacă-i vremea, se cuvine,
Să mă-ncred că este bine
Să te las printre albine,
Printre flori și gângurit
Ce-l consider cam subit...
Nu ești tocmai de iubit!
Lasă...timpul nu-i grăbit,
Te așteaptă și pe tine
Chiar de pleacă, iarăși vine,
Primești ce ți se cuvine...
La lăbuțe-o să se-nchine
Un motan venit din lume!”

Astfel eu vorbeam pisicii
Care nu răspundea fricii
(Ce-o simțea-n curtea bunicii)
C-o vor năpădi puricii!
Cu ochi mari de visătoare
Pisica se credea mare,
Năzuia la o-ntâlnire
Cu cea mai mare iubire!

Cu o mângăiere blândă
Mâna-n blană se scufundă
Iar pisica acum se “scaldă”
În iubirea mea cea caldă!